

No tothom té tanta sort

Sents l'impuls d'aplaudir els pares i mares amb vides mil cops més desgraciades que la teva

Foto: Nicolas Alejandro

¿Veient com són de macos, no entenc que algú pugui fer mal a un nadó?, diu el teu pare mentre s'empassa un reportatge que oscil·la entre la denúncia i el morbo. Rèplica teva, mig per dur-li la contrària i mig perquè t'ho creus de debò: ¿Doncs no costa tant d'entendre, papa. Jo mateixa he tingut temptacions de tirar algun nen per la finestra, i mira que me'ls estimo?. I calles, que s'acosta un menor d'edat: encara es prendria literalment les teves paraules i faria volar un germà balcó avall.

La gent diguem-ne normal s'escandalitza amb les notícies d'infants maltractats, deixats de la mà de déu o abandonats vius o morts dins de contenidors de matèria orgànica. Escandalitzar-se és fàcil i de franc. És més complicat i dolorós ficar-se en la incòmoda pell de l'home o dona capaç de cometre un crim contra una personeta indefensa que confiava cegament en el pare o mare amb dimoni incorporat.

No faràs d'advocada defensora de ningú: no sabries com posar-t'hi. Però més que horroritzar-te per les bestieses que fan els pobres que no se'n surten, i que prou pena tenen, sents l'impuls d'aplaudir els pares i mares amb vides mil cops més desgraciades que la teva que planten cara a milions d'entrebancs i aconsegueixen tirar endavant sense prendre gaire mal. Sents l'impuls d'aplaudir les mares de fills no desitjats que han d'assumir l'esclavatge maternal sense l'ajut del paio que les va deixar prenyades: dones que no buscaven un fill ni de broma i que porten com bonament poden el fet d'haver-lo trobat.

Tenir fills compensa, i tant que compensa, però sempre que t'ho miris des d'una certa perspectiva, amb ganes de fer balanç i amb més d'una neurona desperta. Tenir fills també atabala i angoixa i

ofega i desespera i pot enfonsar en la misèria els qui han rebut unes cartes molt pitjors que les que et van repartir a tu el dia que vas néixer. En un part natural sense anestèsia, envoltada d'amor, un divendres assolellat de primavera. Tanques els ulls, recules més de quatre dècades i et sembla veure el teu pare plorant d'alegria: ?És una nena, és una nena!?